

нещо реално, подгответе детето за живота, приучете го да гледа на нещата право в лицето. Утрешният гражданин трябва да бъде подготвен, не трябва да бъде заблуден, сляп пред действителността, с глава замътена от разни фантастически измислици. Спрете! — Пък аз, като чуя такива дълбоки думи, Бобо, много ме е страх. И от страх забравям всичките приказки и само мълча и се усмихвам. Едни пък, педагози де, бяха се развикали: стига сте разправяли на децата за царе и царкини, тяхното обаяние в живота е изчезнало. Какви са тия раболепни пажове и вярноподанни народни маси? Ние искаме свободни граждани. Всички, гдето обичахме да разправяме приказки за децата, изтръпнахме пред тия възвишени слова, Бобо.

И почнахме с трепет да чакаме новите приказки на новите педагози. Чакахме, чакахме и нищо не излезе. Какво се указа, Бобо? То било само педагогическа екзалтация.

Виж, какви страшни работи има в реалното, в действителността, мое дете. И ако взема да ти разправям, зная, че няма да ти се хареса, а може би и няма да ме слушаш.

Ето защо, Бобо, аз ще ти разправя нещо, което ще ти хареса. Ще ти разправя за врабчетата. Как са произлязли врабчетата. Тия малки сиви птиченца, гдето кацат в нашата градина, гдето не знаят да пеят, а само жално